Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος — *Ἀθῆναι, 27 Ἀπριλίου 1940* — *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 22*

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

[ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΔΙΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΟΣΧΟΥ, Γ'-Ζ αἰῶνος]

Χαρίζεται στὸν ἀγαπητό μου συνάδελφο κ. Δ. Πανταζή, ποὺ μοῦ τὸ ὑπέδειξε

Ἕνα μίλι μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἱερὸ ποταμὸ Ἰορδάνη βρίσκεται τὸ Μοναστήρι τοῦ ἁγίου Ἀββᾶ Γερασίμου. Κάποτε, ποὺ πέρασα ἀποκεῖ, μοῦ διηγήθηκαν οἱ Πατέρες τὴν ἑπόμενη ἱστορία γιὰ τὸν Ἅγιο.

Καθὼς περπατοῦσε ὁ Ἅγιος μιὰ φορὰ δίπλα στὸν ἱερὸ Ἰορδάνη, συναπαντήθηκε μ' ἕνα λιοντάρι ποὺ βογγοῦσε δυνατά, γιατὶ τοῦ πονοῦσε τὸ πόδι. Ἕνα καλάμι δηλαδὴ τοῦ εἶχε μπηχτῆ στὸ πόδι, ὥστε τοῦ πρίστηκε καὶ γέμισε ἀπὸ πόνο.

Σὰν τὸ εἶδε ὁ Γέροντας, ὁ ἅγιος Ἀββᾶς Γεράσιμος, καὶ τὸ ἐπλησίασε, ἐκεῖνο τοῦ ἔδειχνε τὸ πληγωμένο πόδι του, σὰν νὰ ἔκλαιε καὶ νὰ τὸν ἱκέτευε νὰ τοῦ τὸ γιατρέψῃ. Στὴν ἀνάγκη αὐτὴ τοῦ λιονταριοῦ, γονάτισε ὁ Γέροντας, πῆρε στὰ χέρια του τὸ πονεμένο πόδι, τὸ ξεσκάλισε καὶ τοῦβγαλε τὸ καλάμι καὶ σὰν ἐκαθάρισε τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἔδεσε μ' ἕνα πανί, ἄφησε τὸ ζῶο γιὰ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνο ὅμως σὰν ἀνακουφίστηκε, δὲν παράτησε τὸ Γέροντα, παρὰ σὰν κανένας πιστὸς ὑποταχτικὸς τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη εὐγνωμοσύνη. Κι' ἔτσι ὁ Γέροντας τὸ τάΐζε μὲ ψωμὶ καὶ βρεχτοκούκκια.

Στὸ Μοναστήρι βρισκόταν ἕνας γαϊδαράκος γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ἰορδάνη, ποὺ ἕνα μίλι, εἴπαμε, ἀπέχει. Παράδειναν λοιπὸν οἱ Γέροντες τοῦ Μοναστηριοῦ τὸ γαϊδαράκο στὸ λιοντάρι νὰ τὸν φυλάῃ, ὅταν ἔβοσκε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Κάποτε ὅμως ξεμάκρυνε ὁ γαϊδαράκος ἀπὸ τὸ λιοντάρι. Καὶ νὰ ἐκείνη τὴν ὥρα καμηλιέρηδες, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀραβία, περνοῦσαν ἀποκεῖ καὶ σὰν βρῆκαν τὸν γαϊδουράκο, τὸν ἐπῆραν μαζί τους.

Τότε τὸ λιοντάρι, σὰν ἔχασε τὸ σύντροφό του, γύρισε στὸ Μοναστήρι κατσουφιασμένο καὶ θλιμμένο. Κι' ὁ Ἀββᾶς Γεράσιμος ἐνόμισε πὼς τὸ λιοντάρι ἔφαγε τὸ γαϊδαράκο καὶ τοῦ λέει: «Ποῦ εἶναι ὁ γαϊδαράκος;» Κι' ἐκεῖνο σὰν ἄνθρωπος στεκόταν σιωπηλὸ καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Τοῦ ξαναλέει ὁ Ἀββᾶς: «Ἔφαγες τὸ γαϊδαράκο; Δόξα ἂς ἔχῃ ὁ Θεός! Ὅ,τι δουλειὰ ὅμως ἔκανε ὁ γαϊδαράκος, τώρα θὰ τὴν κάνῃς ἐσύ».

Κι' ἔτσι σαμαρωμένο ἀπὸ τότε τὸ λιοντάρι, σύμφωνα μὲ τὴν προσταγὴ τοῦ Γέροντα, ἐκουβαλοῦσε, φορτωμένο μὲ τέσσερα πιθάρια, νερὸ ἀπὸ τὸν ποταμό, τὸν ἱερὸ Ἰορδάνη.

Κάποια μέρα ὅμως ἦρθε στὸ Μο-

Πάσχα στὸ χωριό.
Σκίτσο τοῦ Ραφαὴλ

ναστήρι· ένας στρατιώτης, ποὺ τοῦχε τάμα νὰ προσκυνήσῃ. Εἶδε τὸ λιοντάρι νὰ εἶναι φορτωμένο καὶ σὰν ἔμαθε τὴν αἰτία, τὸ σπλαχνίστηκε. Ἔβγαλε τότε κι' ἔδωσε στοὺς Γέροντες χρήματα,γιὰ νἀγοράσουν γαϊδαρο γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ νεροῦ κι' ἔτσι ν' ἀπαλλαγῇ τὸ λιοντάρι ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Κάμποσον καιρὸ ὕστερα ἀπ'αὐτά, διάβαινε ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη ὁ καμηλιέρης, ποὺ εἶχε κλέψει τὸ γαϊδαράκο πηγαίνοντας στὴν Ἁγία Πόλη, τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ πουλήσῃ σιτάρι. Μαζί του εἶχε καὶ τὸ γαϊδαράκο, ποὺ σὰν πέρασε τὸν ἱερὸ ποταμό, τὸν Ἰορδάνη, συναπαντήθηκε μὲ τὸ λιοντάρι. Τότε, σὰν τὸ εἶδε ὁ γαϊδαράκος, ἔτρεξε κοντά του. Τὸν γνωρίζει καὶ τὸ λιοντάρι καὶ τρέχει κι' αὐτὸ κοντά του καὶ τοῦ πιάνει μὲ τὰ δόντια του τὸ χαλινάρι, ὅπως ἤτανε μαθημένο ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά, καὶ τὸν σέρνει μὲ τρεῖς καμῆλες ἀπὸ πίσω καὶ,μουγκρίζοντας ἀπὸ τὴ χαρά του, γιατὶ βρῆκε τὸ γαϊδαρο ποὺ τὸν εἶχε χάσει, τὸν πάει πρὸς τὸ Γέροντα. (Γιατὶ ἐκεῖνος εἶχε πεῖ πὼς τὸ λιοντάρι ἔφαγε τὸ γαϊδαράκο). Τότε κατάλαβε ὁ Γέροντας ὅτι ἄδικα εἶχε κακολογήσει τὸ λιοντάρι καὶ τὸ ὠνόμασε Ἰορδάνη. Ἀπὸ τότε πέντε χρόνια ἔζησε τὸ λιοντάρι μὲ τὸ Γέροντα στὸ Μοναστήρι χωρὶς ποτέ του νὰ ξεμακρύνῃ ἀπὸ κοντά του.

Ὅταν ταξίδεψε ὁ Ἀββᾶς Γεράσιμος γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο καὶ τὸν ἔθαψαν οἱ Πατέρες τοῦ Μοναστηριοῦ, θέλημα Θεοῦ ἤτανε νὰ μὴ βρεθῇ τὸ λιοντάρι ἐκεῖ. Ἦρθε κάποτε λοιπὸν τὸ λιοντάρι καὶ ἐζήτοῦσε τὸ Γέροντα. Τότε τοῦ λέει τοῦ Ἰορδάνη,τοῦ λιονταριοῦ, ὁ ὁποταχτικὸς τοῦ Γέροντα κι' ὁ Ἀββᾶς Σαββάτιος: «Ὁ Γέροντάς μας πῆγε στὸν Κύριο καὶ μᾶς ἄφησε ὀρφανούς. Μὴ τὸν ζητᾷς, μόνο ἔλα νὰ φᾷς». Τὸ λιοντάρι ὅμως δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ, παρὰ γύριζε ἀδιάκοπα τὰ μάτια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ Γέροντα, βογγώντας δυνατά, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ τὸν χωρισμό.

Ὁ Ἀββᾶς Σαββάτιος κι' οἱ ἄλλοι οἱ Πατέρες τοῦ χαΐδευαν τὰ νῶτα καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ἔφυγε καὶ πῆγε ὁ Γέροντας στὸν Κύριο καὶ μᾶς ἄφησεν ἐμᾶς». Μὰ ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ἔλεγαν, δὲ μποροῦσαν νὰ τοῦ πάφουν τοὺς βόγγους καὶ τὰ θρηνήματα. Ἴσα ἴσα, ὅσο θαρρούσανε πὼς μὲ τὰ λόγια θὰ τοῦ γλυκάνουνε τὴ θλίψη καὶ θὰ τὸ κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη, τόσο πιὸ πολὺ ἐκεῖνο βογγοῦσε κι' ἔσκουζε, ἐμεγάλωνε τὸ θρῆνο καὶ μὲ τὰ βογγητά του, τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του ἐφανέρωνε τὴ λύπη ποὺ εἶχε, σὰ δὲν ἔβλεπε τὸ Γέροντα.

Τότε τοῦ λέει ὁ Ἀββᾶς Σαββάτιος: «Ἔλα μαζί μου,σὰ δὲ μᾶς πιστεύεις, γιὰ νὰ σοῦ δείξω ποῦ κείτεται νεκρὸς ὁ Γέροντάς μας». Παίρνει λοιπὸν τὸ λιοντάρι καὶ τὸ πάει ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶχανε θάψει, μισὸ μίλι κάπου παραπέρα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιά. Στάθηκε τότε ὁ Ἀββᾶς Σαββάτιος ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Ἀββᾶ Γεράσιμου καὶ μιλεῖ τοῦ λιονταριοῦ: «Νὰ ὁ Γέροντάς μας». Αὐτὰ εἶπε καὶ γονάτισε ὁ Ἀββᾶς Σαββάτιος. Καὶ τὸ λιοντάρι σὰν τὸν εἶδε νὰ κάνῃ μετάνοιες καὶ νὰ χτυπάῃ τὸ κεφάλι του στὴ γῆ καὶ νὰ βαρυαναστενάζῃ, ἐκείνη τὴν ὥρα πέθανε ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ Γέροντα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΑΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Δύο Κρητικοὶ γεωργοὶ μὲ γειτονικὰ χωράφια, ἀπὸ γνωστοὶ καὶ φίλοι γίνηκαν μὲ καιρὸ καὶ σύντεκνοι (ἔτσι λέγονται στὴν Κρήτη μεταξύ τους ὁ πατέρας καὶ ὁ νονὸς ἑνὸς παιδιοῦ).

Ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ ἕνας σύντεκνος, ἦταν πολυλογᾶς καὶ ὁ ἄλλος φαγάς.

Κάποιο χειμωνιάτικο πρωΐ, ὁ πολυλογᾶς καθὼς ντύθηκε νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ στὸ χωράφι του, ἐμποδίστηκε ἀπὸ δυνατὸ ἀνεμόβροχο κι' ἔμεινε σπίτι του.

Εἶπε τότε στὴ γυναῖκα του νὰ ζύμωνε μιὰ πήττα, ποὺ θὰ τὴν ἔψηνε αὐτὸς στὸ παραγώνι γιὰ νὰ βρίσκεται σὲ δουλειά.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ πήττα ἦταν μισοψημένη, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ὁ σύντεκνός του ὁ φαγάς, ποὺ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν κακοκαιρία δὲν εἶχε πάει στὴ δουλειά του, καὶ ἀφοῦ τὸν καλημέρισε γκαρδιακά, πρόσθεσε:

—Ἴντα διαολόκαιρος εἶναι τοῦτος σήμερα!

— Καλῶς ὥρισες, ἔλα σάγαπάει ἡ πεθερά σου, κάτσε νὰ φᾶμε τὴν πήττα σὰν ἀποψηθῇ, τὴν ἔχει καλοζυμωμένη ἡ συντέκνισά σου καὶ νὰ πιοῦμε ἀπὸ τὸ Κισσαμίτικο ποὺ ἔχω στὸ κατώι, τοῦτος ὁ καιρὸς εἶναι γιὰ καλοῦ φίλου σπίτι. Ἄκου δὰ τώρα τί ἔπαθα ἄλλοτε μὲ ἕναν παλιόκαιρο σὰν τὸν σημερινό. Καὶ ἄρχισε μιὰν ἱστορία μὲ τὴν ἀτέλειωτη πολυλογία του.

Μιλώντας ὅμως, ξεχνοῦσε νὰ προσέχῃ τὴν πήττα.

Ὁ φαγὰς ποὺ τὴν λιχουδευόταν καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τὴν φάῃ, φοβήθηκε μήπως καιγότανε μὲ τὴν ἀπροσεξία τοῦ κουμπάρου του καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μόνο μὲ τὴν ὄρεξη, τοῦ εἶπε μιὰ δυὸ φορές:

—Ἔχε τὸ νοῦ σου, σύντεκνε, καὶ στὴν πήττα,

Βλέποντας ὅμως πὼς τὰ λόγια του πήγαιναν χαμένα, ἀνασηκώθηκε τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τραντάζοντάς τον τοῦ φώναξε:

—Σύντεκνε, καὶ ποὺ μιλοῦμε,στριφογύριζε τὴν πήττα.

Ὁ λόγος αὐτὸς ἀπὸ τότε ἔμεινε σὰν παροιμία, καὶ τὸν λένε σ' ἐκείνους ποὺ φροντίζουν πολὺ γιὰ τὸ συμφέρον τους.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

Ω ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ!

Ἔαρ γλυκὺ μὲ τ' ἄσπρα του λουλούδια,
Ἔαρ μὲ τὸ πανάχραντό Σου σῶμα
Μυροβολεῖ μέσ' ἀπὸ τοὺς αἰῶνες
Λαμπρύνοντας τὰ οὐράνια καὶ τὸ χῶμα.

Οἱ παπαροῦνες σὰν αἱματοστάλες
Πεσμένες ἀπ' τ' ἀκάνθινο στεφάνι.
Δὲν εἶναι τόπος, φράχτης, περιβόλι
Ὅπου τὸ θεῖο σου μύρο νὰ μὴ φτάνῃ.

Ἔαρ γλυκὺ μὲ μύρα καὶ μὲ δάκρυα
Ἡ κλίνη Σου, Χριστέ μου,ἡ ἀνθισμένη.
Μὰ ἀπ' τὰ κεριὰ τοῦ τάφου τὸν πυρσό
Ἡ Ἀνάσταση ν' ἀνάψῃ περιμένει.

Ἔαρ γλυκὺ κι' ὦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν
Τὸ κάλλος Σου δὲν ἔδυσε μὰ λάμπει
Μέσ' στῆς ἐστέρας τ' ὄνειρο, τὴ σκέψη
Καὶ μέσα στῆς χρυσῆς αὐγῆς τὰ θάμπη!..

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ντάν! Ντάν! γλυκὰ τραγουδᾶνε
Χριστὸς Ἀνέστη οἱ καμπάνες,
Ἀγκαλιαστῆτε, μηνᾶνε,
Πλούσιοι, φτωχοί, μεγιστᾶνες!

Σήμερα ἀφῆστε τὰ μίση
Ἡ λησμονιὰ νὰ τὰ πάρῃ,
Καθένας στὰ στήθη ἂς κλείσῃ
Τῆς καλωσύνης τὴ χάρη.

Μάτια ἀπ' ὀργὴ σφαλισμένα,
Μάτια θολὰ ἀπ' τὰ δάκρυα
Ἢ μὲ χαρὰ στολισμένα,
Σ' ὁποια τῆς Γῆς βρίσκεστ' ἄκρια,

Χριστὸς Ἀνέστη τὰ αἰθέρια
Σ' ἐχθροὺς μηνᾶνε καὶ φίλους,
Ὅλοι σας δόστε τὰ χέρια
Ὅλοι «ἀγαπήσετε ἀλλήλους»!

ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Πῶς νὰ ἔγινε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ;.. Δύσκολα θὰ μποροῦσε κανένας νὰ φανταισθῇ τὸ θαῦμα στὴν πραγματικότητά του. Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς ποῦν. Ἀλλὰ ὅταν ἤμουν παιδί, ἐνόμιζα πὼς ἡ Ἀνάσταση ἔγινε ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔβλεπα στὴ μεγάλη καὶ πραγματικῶς ὡραία εἰκόνα τῆς γειτονικῆς μας ἐκκλησιᾶς: Ἀπὸ τὸν τάφο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ μιὰ πελώρια πέτρινη ἢ μαρμαρένια θήκη, ὁ ἄγγελος Κυρίου, ἕνας πανέμορφος ἔφηβος λευκοφόρος μὲ κάτασπρα ἐπίσης φτερά, εἶχε σηκώσει τὸ σκέπασμα, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἀκόμα σηκωμένο, ἀποτραβηγμένος σὲ μιὰν ἄκρη. Ὁ Χριστός, ζωντανὸς πιὰ ἀπὸ νεκρός, καὶ Θεὸς ἀπὸ ἄνθρωπος, πετάχτηκε ξαφνικὰ καί, ὄρθιος, μετέωρος, ἀνέβαινε στὸν οὐρανό. Ἦταν ὁλόγυμνος, μ' ἕνα περίζωμα μόνο, τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἦταν τρυπημένα ἀπὸ τὰ καρφιά, ἡ πλευρά του ἀπὸ τὴ λόγχη—μικρὲς κόκκινες πληγές, μόλις ἐπουλωμένες—καὶ κρατοῦσε ἕνα σταυροφόρο λάβαρο, τὴ σημαία τῆς νίκης. Τὰ μάτια του κοίταζαν ψηλά, καὶ τὸ πρόσωπό του τὸ τριγύριζε ἕνα χρυσὸ ἀκτινωτό, ὁ φωτοστέφανος. Κι' οἱ στρατιῶτες τῆς κουστωδίας; Ὤ, τοὺς δυστυχισμένους! Μὲ τὰ κράνη τους, μὲ τοὺς κροσωτοὺς χιτῶνες τους, μὲ τὶς μετάλλινες ἀσπίδες τους, πολύχρωμοι καὶ χρυσοστόλιστοι, ἄλλοι ἦταν πεσμένοι χάμω, ἄλλοι κοίταζαν νὰ φύγουν. Εἶχαν θαμπωθεῖ ἀπὸ τὴν «ἀστραπὴ τῆς θεότητος», κι' ὅλων τὰ μάτια ἦταν γουρλωμένα, ἐκστατικά...

Ἔτσι ἀκριβῶς ἐνόμιζα πὼς ἔγινε ἡ Ἀνάσταση. Ἡ παραμικρὴ ἀλλοιώτικη λεπτομέρεια, σὲ ἄλλη εἰκόνα,θά μ' ἔκανε δύσπιστο καὶ θὰ τὴν ἔλεγα ψέμμα. Τὰ μάτια τῶν στρατιωτῶν προπάντων, μὲ τὸ ἐκστατικό τους γουρλωμα, μοῦ ἔδειχναν ὅλη τὴν ἐντύπωση ποὺ θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα σ' ὅσους θὰ τύχαιναν ἐκεῖ νὰ τὸ ἰδοῦν... Ἀλλὰ μιὰ λαμπρὴ ἀπόγεμμα, καθὼς πήγαινα στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ τὴν Ἀγάπη, καὶ περνώντας τὴν πλατεῖα της, ἔριξα μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα πού, κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου, τὴν εἶχαν ἐκεῖ-ἔξω γιὰ προσκύνημα, σ' ἕνα χρυσὸ εἰκονοστάσι, εἶδα κάτι παράξενο, κάτι ἀπίστευτο: οἱ στρατιῶτες τῆς κουστωδίας δὲν εἶχαν πιὰ τὰ μάτια τους γουρλωμένα, οὔτε κἂν ἀνοιχτά. Κάτι ἀσπρα βλέφαρα, θάλεγες, ἀκανόνιστα,τὰ εἶχαν σκεπάσει... Πλησιάζω περίεργος νὰ ἰδῶ τί ἦταν πάλι αὐτὸ τὸ θαῦμα—καὶ τί βλέπω; τὰ μάτια τῶν στρατιωτῶν ἦταν ξυσμένα, ἐξορυγμένα, μὲ καρφὶ ἢ μὲ σουγιά! Ρωτῶ κάτι ἄλλα παιδιὰ ποὺ στέκονταν καὶ τὰ κοίταζαν γελώντας:

— Ποιὸς τοὺς ἔβγαλε αὐτονῶν τὰ μάτια;

— Ὁ Κώστας τῆς μαμμῆς μοῦ ἀποκρίθηκαν, μὲ τὸν κολοκοτρώνη του. Βόηθησε ὅμως κι' ὁ Ἀλέκος τῆς κυρα-Θοδώρας μ' ἕνα καρφί...

— Καὶ γιατὶ τὄκαναν αὐτό, τὰ παλιόπαιδα;

— Γιατὶ οἱ στρατιῶτες εἶναι Ὀβραῖοι!

— Τί λέτε κεῖ! Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ εἶναι Ρωμαῖοι!

— Ρωμαῖοι... Ρωμιοί παναπῇ;

—Ὄχι, βρὲ κουτοί! Ρωμιοὶ εἴμαστε μεῖς. Ρωμαῖοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἐξουσίαζαν τότε τοὺς Ἑβραίους, ἀπὸ τὴ Ρώμη.

Δὲν ἤμουν καὶ τόσο βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγα στὰ παιδιά,γιὰ νὰ τοὺς δείξω τὸ ἀνοσιούργημα: Οἱ στρατιῶτες τῆς κουστωδίας ἦταν πραγματικῶς Ρωμαῖοι; ἢ Ἑβραῖοι ποὺ τοὺς στρατολογοῦσαν, γιὰ νὰ κρατοῦν τὴν τάξη στὴν πόλη, πολιτοφύλακες νὰ ποῦμε; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω οὔτε τώρα. Ἀλλὰ τὸ ἀνοσιούργημα θάταν τάχα μικρότερο, ἂν οἱ στρατιῶτες ἐκεῖνοι ἦταν Ἑβραῖοι; Καὶ δυστυχῶς, ἐκεῖνο τὸν καιρό, πολλοί, καὶ μεγάλοι ἀκόμα, ἀπὸ φανατισμό, εἶχαν τὴ μανία νὰ τυφλώνουν στὶς ἱερὲς εἰκόνες τὰ μισητά τους πρόσωπα— τὸν Πιλάτο, τὸν Ἑκατόνταρχο τῆς Σταύρωσης, τοὺς στρατιῶτες τῆς Ἀνάστασης, τὸ Διάβολο—καὶ πολλὲς φορὲς νὰ καταστρέφουν ἔτσι ἀριστουργήματα. Κι' αὐτὰ στὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Συγγνώμης,ποὺ ἀναστήθηκε σὰ σήμερα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ; ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ Σ^ΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

22.

Ὁ Παυλῆς σκαρφάλωσε ὡς τὸν κλῶνο ὅπου καθόταν ἀκίνητη ἡ Σερπετή, καὶ πιάστηκε ἀπ' αὐτόν, γιὰ νἀνεβῇ καὶ νὰ τὴν πιάσῃ. Ἀλλὰ ὁ κλῶνος δὲν ἦταν πολὺ δυνατὸς καί, μὲ τὸ βάρος τοῦ Παυλῆ, ἔγειρε ἀπότομα. Τότε ὁ Παυλῆς, κρεμασμένος ἀπὸ τὸν κλῶνο, βρέθηκε κάτω,καὶ μαζί του κι' ἡ Σερπετή,ποὺ ἔπεσε ἴσα-ἴσα μέσα στὸ πιάτο μὲ τὰ βουτυρωμένα ψωμάκια. Ἡ Λιλὴ πετάχτηκε τρομαγμένη,τὰ σκυλάκια ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν, ἡ γάτα ἔβγαλε τὶς φωνές, ἡ κυρά-Ρόζα ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει—καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε!

Ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία περιπέτεια τῆς ἡμέρας. Ἀφοῦ ξανάγινε τάξη κι' ἡσυχία, ἡ Λιλὴ κι' ὁ Παυλῆς ἔφαγαν—ὄχι, ἐννοεῖται, τὰ ψωμάκια ποὺ εἶχε πέσει πάνω τους ἡ γάτα—ἀποχαιρέτησαν τὴν κυρά-Ρόζα καὶ γύρισαν στὸ σπίτι.

Ἐκεῖ βρῆκαν τὴ μαμμὰ τῆς Λιλῆς σηκωμένη κι' εὐχαριστημένη πολὺ ποὺ εἶχαν γίνει ὅλες οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

— Μπράβο, Λιλή, ποὺ μὲ ξεκούρασες, εἶπε. Μπράβο καὶ σύ, Παυλή, ποὺ βοήθησες τὴ φίλη σου. Δὲν κουραστήκατε ὅμως;

— Καθόλου, εἶπε ὁ Παυλής. Ἐμεῖς διασκεδάσαμε. Στῆς κυρά Ρόζας μάλιστα κάναμε κι' ἕνα σωρὸ τρεχάματα. Εἶναι ὡραία διασκέδαση τὸ νοικοκυριό, καὶ συχνὰ θἄρχουμαι νὰ βοηθῶ τὴ Λιλὴ γιὰ νὰ σᾶς ξεκουράζῃ.

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ παιδιὰ εἶχαν τόσο θάρρος, γιατὶ δὲν ἤξεραν τοὺς κινδύνους. Ἄλλος ἄνθρωπος, ὅσο παλληκάρι καὶ νἄταν καὶ ὅσο γερὰ πόδια κι' ἂν εἶχε, δὲν θ' ἀποφάσιζε ποτὲ μιὰ τέτοια ἐπικίνδυνη ἐδοιπορία. Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε οἱ τρεῖς μικροὶ δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπ' ὅλα αὐτά. Νόμιζαν πὼς θὰ βροῦν στὸ δρόμο τους κανένα μικρὸ χωριό, καμμιὰ ἀγροικία ἢ καλύβα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ περάσουν τὴν νύχτα τους πληρώνοντας ὅ,τι ἔπρεπε μιὰ κι' ἤξεραν τὴν τσέπη τους γεμάτη.

Ἀλλοίμονο ὅμως, οἱ ἐλπίδες τους ἀποδείχτηκαν μάταιες.

Ἄλλα πράγματα ἐφαντάζονταν κι' ἄλλα τὰ βρῆκαν.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἔτσι κάμποσες ὧρες, ἄρχισαν νὰ κουράζουνται κι' ἐπειδὴ ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ μεγάλη ξυλοκερατιά, ποὺ ἔκανε ὡραία σκιὰ ἀποφάσισαν νὰ καθήσουν λίγο ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ κοιτάξουν καὶ τὰ φαγώσιμα ποὖχαν πάρει μαζί τους.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ξαπλώθηκαν λίγο, μιὰ κι' ὁ ἥλιος ἔκαιγε δυνατὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκαν. Πόσην ὥρα, οὔτε αὐτοὶ δὲν ἤξεραν. Ὅταν ὅμως ὁ Γιάννης ἄνοιξε τὰ μάτια του ἔνοιωσε τὸν ἥλιο νὰ καίῃ λιγώτερο.

Μόλις ὅμως ἀνακάθησε τρίβοντας τὰ νυσταγμένα του μάτια, εἶδε ἕνα ἄσπρο μπουρνούζι νὰ φεύγῃ γλήγορα-γλήγορα καὶ τὸν Ἀλῆ νὰ τὸ κυνηγάῃ.

Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὸν πιστό τους φύλακα, καὶ καθὼς κοίταζε γύρω του εἶδε κατὰ γῆς τὸ σακκούλι του. Τὸ ἄρπαξε τρομαγμένος καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἄδειο. Οὔτε φαγώσιμα, οὔτε τὸ μπουκάλι ἦσαν μέσα. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἔλειπε καὶ τὸ μαντήλι ποὺ σὲ μιᾶς του ἄκρη εἶχε δέσει κόμπο τὰ λεπτά του. Ὁ κλέφτης εἶχε ἁρπάξει καὶ τὸ μαντήλι καὶ τὰ χρήματα.

Τὰ σακκούλια τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Μιχαλάκη ἦσαν ἀπείραχτα. Ὁ κλέφτης μιὰ καὶ πῆρε τὸ ταμεῖο τῶν μικρῶν, οὔτε ποὺ καταδέχτηκε νὰ βάλῃ χέρι στὰ φαγώσιμα. Τὸ μόνο ποὺ σκέφθηκε ἦταν νὰ φύγῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ γλήγορα, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνακαλύψουν.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ μεγάλη ξυλοκερατιὰ ποὺ ἔκανε ὡραία σκιά. (Σελ. 192, στ. α').

Μπορεῖ ὅμως καὶ ὁ ἀτρόμητος Ἀλῆς, χυμώντας κατὰ πάνω του νὰ μὴν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ τὴν συχαμερή του πράξη.

Γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Γιάννης ἀπόμεινε σαστισμένος μπρὸς στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ συμφορά. Τί νὰ κάνῃ τώρα χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς ἀρκετὰ τρόφιμα; Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ γυρίσουν στὸ Τλέμκεν καὶ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὸ θειό τους. Αὐτὸ βέβαια ἦταν τὸ λογικώτερο, Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἦταν παιδὶ δυνατό. Ἔτσι μόλις πέρασε ἡ πρώτη σαστισμάρα καὶ στενοχώρια, ξαναῆβρε ὅλο του τὸ θάρρος καὶ τὴν δραστηριότητά του, κι' ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους ἔχοντας τὶς ἐλπίδες τους στὸ Θεό. Ἕνα μόνο πρᾶγμα ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ μὴν ξαναπάνῃ: Νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν ξαναπάρῃ ἄλλη φορὰ ὁ ὕπνος στὸ δρόμο.

Γιὰ νὰ μὴν φοβίσῃ ἄδικα τὰδέλφια του δὲν τοὺς εἶπε τίποτε γιὰ τὸ ἄσπρο μπουρνούζι. Ὅταν τὰ ξύπνησε τοὺς εἶπε μονάχα πὼς ἦταν ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους.

Τὸ καλὸ παιδὶ εἶχε δίκιο νὰ ἐλπίζῃ στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε πὼς ὁ πανάγαθος Θεὸς ἀκούει πάντα τὶς προσευχὲς τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Καὶ στ' ἀλήθεια, μιὰ ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσή τους ποὺ εἶχε τόσο κακὸ τέλος, καθὼς περπατοῦσαν, ἄκουσαν ξέφωνα πίσω τους κύλισμα ἁμαξιοῦ. Ἦταν ἕνα δίτροχο ἁμαξάκι ποὺ ἐρχόταν μέσα σὲ σύννεφα σκόνης.

Ὁ Γιάννης, σὰν φρόνιμο καὶ καλοανατεθραμμένο παιδί, ἔβαλε τ' ἀδέλφια του νὰ σταθοῦν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, κι' ὅταν τὸ ἁμάξι πέρασε ἀπὸ μπρός τους χαιρέτησαν εὐγενικὰ τὸν κύριο ποὺ καθόταν μέσα. Αὐτός, ἕνας νέος κύριος, μὲ κασκέτο ἀντιχαιρέτισε τὰ παιδιὰ κοιτάζοντας μὲ ἀπορία τὸ μικρὸ ἐκεῖνο καραβάνι, ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ ν' ἀπαντήσῃ σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά. Ὕστερα τράβηξε τὰ γκέμια κι' ἐσταμάτησε τ' ἄλογό του.

— Ποῦ βρεθήκατε ἐδῶ μὲ τὸν σκύλο σας, καλὰ παιδιά, καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Πηγαίνομε στὸ Φραγκέττι, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης μὲ σεβασμό.

— Πῶς, πῶς; στὸ Φραγκέτι; κι' ἔτσι δὰ πεζῆ;

— Ἔ, βέβαια εἶπε ὁ Γιάννης χαμογελώντας, θἄταν καλλίτερο νὰ εἴχαμε καὶ μεῖς τὸ ἁμαξάκι μας.

— Καὶ δὲν ἔρχεσθε λοιπὸν μαζί μου; εἶπε ὁ κύριος ποὺ τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ τρόπος τοῦ Γιάννη· κι' ἐγὼ πηγαίνω στὸ Σαΐδα. ὁ δρόμος εἶναι ὁ ἴδιος, ἐλᾶτε νὰ μοῦ κάνετε συντροφιά. Τὸ ἁμάξι μου σᾶς χωρεῖ καὶ τοὺς πέντε.

Ὁ τρόπος τοῦ νέου ἦταν πολὺ καλὲς καὶ κινοῦσε τὴν ἐμπιστοσύνη.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ δυστυχισμένη μὶς Ἀμέλια τὰ εἶχε χάσει ὁλότελα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί συμβαίνει, ἔκανε ξεσπώντας σὲ δάκρυα.

Ἡ μὶς Μιντσὶν δὲν χρειάστηκε νὰ κάνῃ πολλὲς περιστροφὲς γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὴν εἴδηση:

—Ὁ λαχαγὸς Κρὴδ πέθανε, εἶπε, καὶ δὲν ἀφήνει οὔτε πεντάρα τσακιστή. Κι' ἐμᾶς μᾶς μένει τὸ χαϊδεμένο αὐτὸ πλουσιοκόριτσο φόρτωμα στὴ ράχη μας.

Ἡ μὶς Ἀμέλια ἔπεσε μ' ὅλο της τὸ βάρος στὴν καρέκλα ποὺ βρισκόταν πιὸ κοντά της.

— Αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ ξοδέψαμε χιλιάδες γιὰ νὰ κάνουμε ὅλα της τὰ καπρίτσια, συνέχισε ἡ μὶς Μιντσίν. Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ χασαμε, οὔτε θὰ τὰ ξαναΐδοῦμε πιὰ στὰ μάτια μας. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς πληρώσῃ τὰ ἔξοδά μας. Πήγαινε μέσα νὰ διατάξῃς νὰ σταματήσῃ ἀμέσως ἡ γιορτή. Καὶ ἡ Σάρα νὰ πάῃ νὰ φορέσῃ τὸ μαῦρο της φουστάνι.

—Ἐγώ; ἔκανε ἡ μὶς Ἀμέλια μὲ κομμένη φωνή. Πρέπει νὰ πάγω ἐγὼ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

—Ἐσὺ βέβαια, ποιὸς ἄλλος; Τί κάθεσαι ἔτσι αὐτοῦ καὶ μὲ κοιτᾶς σὰν ἀνόητη; Πήγαινε!

Ἡ δυστυχισμένη ἡ μὶς Ἀμέλια ἦταν συνειθισμένη νὰ τῆς φέρουνται ἔτσι. Αὐτὴ ἦταν ποὺ ἐκτελοῦσε πάντοτε τὶς ἐντολὲς τῆς ἀδελφῆς της. Μὰ τούτη τὴ φορά, τὸ νὰ μπῇ μέσα σ' ἕνα σαλόνι γεμάτο κοριτσάκια ποὺ διασκέδαζαν ἀμέριμνα καὶ νὰ ἀναγγείλῃ ἔτσι ξαφνικὰ στὴ βασίλισσα τῆς γιορτῆς, ὅτι δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα ὀρφανὸ κορίτσι, χωρὶς πατέρα, χωρὶς περιουσία καὶ χωρὶς κανένα φίλο καὶ προστάτη, καὶ πὼς ἔπρεπε εὐθὺς νὰ πάῃ νὰ βγάλῃ τὸ ὡραῖο της φόρεμα καὶ νὰ φορέσῃ ἕνα παλιὸ μαῦρο ποὺ δὲν τῆς ἐρχόταν πιά, ἔ, δὲν ἦταν καὶ μικρὴ ἀγγαρεία. Μὰ ὡστόσο ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιλογία.

Σφούγγισε τὰ μάτια της ὅπως μποροῦσε, γιατὶ ἦταν κατακόκκινα ἀπ' τὰ κλάμματα καὶ ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πῇ οὔτε λέξη στὴν ἀδελφή της. Ἤξερε καλὰ πὼς ὅταν εἶχε τὰ νεῦρα της, καὶ μάλιστα τέτοια νεῦρα, τὸ φρονιμώτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ τὴν ὑπακούσῃ δίχως ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καθόλου.

Σὰν ἔμεινε μόνη της ἡ μὶς Μιντσὶν ἄρχισε νὰ περπατάῃ ἐπάνω κάτω στὴν κάμαρα, μιλώντας μοναχή της καὶ χειρονομώντας ἔξαλλη. Ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἡ ἱστορία μὲ τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα, εἶχε πλάσει ἕνα σωρὸ χρυσὰ ὄνειρα. Δὲν ἀπαγορεύεται σὲ μιὰ διευθύντρια παρθεναγωγείου νὰ πλουτίσῃ ἀγοράζοντας μετοχὲς ἑνὸς μεταλλείου, ὅταν μάλιστα τὴ συμβουλεύσῃ καὶ τὴν καθοδηγήσῃ ὁ ἴδιος ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου. Καὶ τώρα, ἀντὶ νὰ γίνῃ πλούσια καὶ νὰ κερδίσῃ χρήματα, εἶχε χάσει κι' ἀπὸ τὰ δικά της.

—Ἡ πριγκήπισσα Σάρα! ἔκανε τρίζοντας τὰ δόντια της. Σπουδαία πριγκήπισσα μὰ τὴν ἀλήθεια! Δὲν λὲς καλύτερα ξεπεσμένη βασίλισσα!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τινάχτηκε τρομαγμένη. Τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕνα πνιγμένο κλάμα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ μακρὺ τραπεζομάντηλο.

— Ποιὸς εἶναι αὐτοῦ; ἔκανε νευριασμένη.

Ἕνας δεύτερος λυγμός, δυνατώτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο τῆς ἀπάντησε.

Ἡ μὶς Μιντσὶν ἀνασήκωσε τὸ μακρὺ τραπεζομάντηλο καὶ ἀπὸ κάτω ξεπρόβαλε τὸ ἁλαλιασμένο πρόσωπο τῆς Μπέκυ.

—Ὥρίστε θράσος! ἔκανε ἡ μὶς Μιντσὶν ἔξω φρενῶν. Βγὲς ἀμέσως ἔξω!

Ἡ δυστυχισμένη Μπέκυ ξετρύπωσε ἀπὸ τὴν κρυψώνα της περπατώντας στὰ τέσσερα. Τὸ σκουφάκι της τῆς εἶχε πέσει στ' αὐτί της καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν πρισμένο καὶ κατακόκκινο ἀπὸ τὴν προσπάθειά της νὰ συγκρατήσῃ τὰ κλάμματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐγὼ ἤμουν, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ. Τὸ ξέρω πὼς δὲ ἦταν σωστὸ νὰ μείνω, μὰ κοίταζα, βλέπετε, τὴν κούκλα κι' ὅταν μπήκατε μέσα φοβήθηκα μὴ μὲ τσακώσετε καὶ χώθηκα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Κι' ἔμεινες ἐκεῖ κάτω γιὰ νὰ κρυφακούσῃς! ἔκανε αὐστηρὰ ἡ μὶς Μιντσίν.

—Ὄχι, ὄχι, κυρία! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπέκυ, δὲν ἤθελα νὰ κάτσω νὰ κρυφακούσω, φανταζόμουν πὼς θὰ κατάφερνα νὰ φύγω χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆτε, μὰ δὲν τὸ κατάφερα. Δὲν κρυφάκουγα, κυρία, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα καὶ νὰ βουλιώσω τ' αὐτιά μου, βλέπετε.

Ἡ Μπέκυ ἦταν τόσο ταραγμένη ποὺ σχεδὸν ξεχνοῦσε τὸν τρόμο της μπροστὰ στὴν φοβερή της κυρία.

Ξέσπασε σὲ δάκρυα.

—Ἄχ, σᾶς παρακαλῶ, κυρία, ἔκανε κλαίγοντας, τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ διώξετε, μὰ ἔχω μιὰ τέτοια λύπη γιὰ τὴν δυστυχισμένη τὴ μὶς Σάρα, τέτοια λύπη!

— Βγὲς ἀμέσως ἔξω! πρόσταξε αὐστηρὰ ἡ μὶς Μιντσίν.

— Μάλιστα, κυρία. Ἀμέσως, κυρία, θὰ βγῶ...

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ἀντὶ νὰ γίνουν πασχαλινὰ αὐγά. βγῆκαν πασχαλινὰ πουλάκια

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Πλοίαρχο Νέμο

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΣΧΑ - ΑΝΟΙΞΗ

Καὶ τὸ μικρότερο κλαδὶ
Μ' ἄνθους ἔχει γεμίσει·
Ἀνάσταση μὲς τὶς ψυχές,
Ἀνάσταση στὴ φύση.
Κι' ἐλπιδοφόρα χαραυγὴ
Ἐνῶ γλυκὰ χαράζει,
Τὴν πιὸ μεγάλη Ἀνάσταση
Ἡ πλάση ὅλη γιορτάζει.

Ραφαὴλ [Α]

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ξάπλωσα στὸ κρεββάτι μου· στὰ μάτια μου εἶναι ἀκόμη ἡ ἀτέλειωτη σειρὰ τῶν ἀναμμένων κεριῶν ποὺ πλημμύριζαν τὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ποὺ ξεχύθηκαν ὕστερα στοὺς δρόμους. Ἀθελα μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ οἱ ἁπαλοὶ στίχοι :

«Νύχτα τοῦ Πάσχα. Σφαλιχτὰ στὴ φυλακή. . .». Τὰ φῶτα προχωροῦν. . . χάνονται. . . κάτι στενόχωρο μὲ σφίγγει. . . ὦ δυστυχία μου, βρίσκομαι κλεισμένος σ'ἕνα κελλὶ μιᾶς φυλακῆς Στὴν ἄκρη τοῦ κελλιοῦ ἕνας κατάδικος εἶναι ξαπλωμένος καὶ συλλογιέται. Ἡ σκέψη του φεύγει ἀπὸ δῶ, πετᾶ μακρυὰ στὸ χωριό του. . . βλέπει τὴν ἐκκλησίτσα χτισμένη πάνω στὸ λόφο. . . ἀκούει τὸ γνώριμο χτύπο τῆς καμπάνας ποὺ καλεῖ τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν Ἀνάσταση. . . πάει κ' αὐτὸς μαζί τους. . . ἀκούει τὴ βαρειὰ φωνὴ τοῦ παπᾶ. . . νὰ κ' ἡ ὁλόχαρη καμπάνα ποὺ χτυπᾶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. . . Μὰ κάτι τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτά· ἡ σκιὰ τοῦ ἐγκλήματος πέφτει πάνω στὶς φλόγες τῶν κεριῶν. . . τὶς σβύνει. . . ἡ ὀπτασία χάνεται, καὶ πάλι ὁ δύστυχος βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸ ἀβέβαιο σκοτάδι τοῦ κελλιοῦ. Τὰ μάτια του βουρκώνουν· τώρα μόλις συνέρχεται. . . νοιώθει τί ἔχει κάνει, καὶ πόσο μακρυὰ εἶναι πιὰ ἀπ' αὐτὸν ποὺ τώρα ἀνασταίνεται. . . Ἡ καρδιά του ραγίζει. . . Ἔλεος, Χριστέ μου, ψιθυρίζει. . .

Σάφνω τὸ σκοτάδι τοῦ κελλιοῦ χάνεται . . . τὸ φῶς δυναμώνει. . . μιὰ σκιὰ ἀρχίζει νὰ φαίνεται πού γίνεται πιὸ συγκεκριμένη. . . καὶ παρουσιάζεται ὁ Χριστός. . . Σκύβει πρὸς τὸν κατάδικο ποὺ εἶναι γονατισμένος μπροστά του. . . τοῦ σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ θεῖο βλέμμα του κοιτάζει στὸ πρόσωπο τὸ μετανοιωμένο. . . τὸν κοιτάζει ἀρκετά. . . καὶ τέλος τὸν συγχωρεῖ. . . Τὸ φῶς χαμηλώνει... σβύνει... ἡ Ἱερὴ σκιὰ χάνεται. Δυὸ λάμψεις ὅμως μένουν στὸ σκοτάδι τοῦ κελλιοῦ. Εἶναι τὰ μάτια τοῦ μετανοιωμένου ποὺ σ' αὐτὰ ἔχει ἀφήσει ὁ Ἰησοῦς κάτι ἀπ' τὴ θεϊκή του λάμψη. . .

Ἕνας δυνατὸς κρότος μ' ἔκανε νὰ τιναχτῶ· ἀνοίγω τὰ μάτια μου κι' ἀντικρύζω τὴν κάμαρά μου λουσμένη στὶς ἀχτίδες τοῦ ἀνοιξιάτικου ἥλιου.

Ἦταν ἕνα ὄνειρο τόσο ταιριαστὸ γιὰ μιὰ Πασχαλιάτικη νύχτα.

Ρεπόρτερ [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἀνοιξιάτικο παράθυρο
Σκίτσο τοῦ Σίφουνα

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ἡ σκούνα σκαμπανέβαζε τρομερά. Τὴν εἶχε βρεῖ ἡ τραμουντάνα δίπλα στὸν Κάβο-Ντόρο καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Βουνὰ τὰ κύματα ρίχνονταν μὲ μανία πάνω στὸ σάπιο σκαφίδι καὶ φεύγαν κατόπι ἀφοῦ τὸ πότιζαν βαθιά. Τραμαγμένα τὰ θαλασσοπούλια σ' αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ θεομηνία κρώξαν κι' ἔ φευγαν γοργά. Κι' ἡ σκούνα ἡ «Ἀστέρω» σκαμπανέβαζε τρομερά. Ὁ καπετὰν Νικόλας ἦταν μαζεμένος στὴ γωνιά του ἀμίλητος καὶ σκεφτικός.

Καὶ τάρμενα τρίζαν σύγκορμα. Ὁ φλόκος κι' ὁ κόντρα-φλόκος μισοσκισμένοι παράδερναν στὸν ἀέρα πλαταγίζοντας. Πουθενὰ ν' ἀνοίξῃ ὁ καιρός, πουθενὰ νὰ ὑποχωρήσῃ αὐτὴ ἡ καταθλιπτικὴ μαυρίλα ποὺ ἀντιφέγγιζε στὰ μάτια τῶν ναυτῶν—τοὺς καθρέφτες τῆς ψυχῆς — μιὰ ἀπέραντη ἀγωνία μὰ καὶ σύγκαιρα θάρρος. Τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ σαρώνῃ τὴν κουβέρτα καὶ μάλιστα κόντεψε ν' ἁρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν παγερὴ τὸν γέρο ναύκληρο, τὸν Χαλκούση. Μὰ ἡ τύχη δὲν τὸν παράτησε κι' ἐσώθηκε ἀδράχνοντας σφιχτὰ τὸ μεσαῖο κατάρτι. . .

Κι' ἡ τραμουντάνα ὅλο καὶ φρέσκαρε καὶ κατέβαζε ἀδιάκοπα. Ὁ μικρὸς μοῦτσος τοῦ καραβιοῦ, ὁ Ἀναστάσης, τὸ παιδὶ τοῦ καπετάνιου εἶχε κατέβει στὴν καμπινίτσα του καὶ καθόταν σαστισμένο καὶ μὲ καρδιὰ γεμάτη φόβο. Ἦταν τὸ πρῶτο του ταξίδι. Παραμονὴ τοῦ Πάσχα — Μέγα Σάββατο— καὶ μὲς τὸ δειλινὸ καθόλου γῆ δὲ φαινόταν γύρω. Τὸ κοντύτερο ἀραξοβόλι τριάντα πάνω-κάτω μίλια, μὰ ποὺ νὰ φανῇ γύρω τίποτα κάτω ἀπ' τὴν παχειὰ ὁμίχλη ;

Τὸ παιδὶ σηκώθηκε φοβισμένο κι ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἀνέβηκε στὴ γέφυρα, στὸ πατέρα του.

— Πατέρα, αὔριο γιορτάζω ; ρώτησε σιγανά.

— Ναί, Ἀναστάση μου.

— Κι' εἶμασε μακρυὰ ἀπ' τὴ μάννα ;

— Μπᾶ! αὔριο θάμασε στὴν Παντάνασσα, τὴν ἐκκλησίτσα μας.

Τὰ λόγια τοῦ πατέρα κρύβαν μιὰ ἀγωνία μεγάλη ποὺ γρήγορα ὁ Ἀναστάσης μὲ τὴν παιδικὴ διαίσθηση τὴν ἔννοιωσε καὶ μουρμούρισε :

— Πατέρα, φοβᾶμαι !

— Παιδί μου, νὰ μὴ φοβᾶσαι. . . θὰ συνηθίσῃς. . . πάμε.

Τὸν πῆρε σιγὰ καὶ τὸν πλάγιασε στὴν κουκέτα του.

—Ἔλα, τοῦπε, κοιμήσου, μὴ φοβᾶσαι τίποτε.

Κι' ὁ μικρὸς χωρὶς ν' ἀντιμιλήσῃ ξάπλωσε καὶ προσευχήθηκε στὸ εἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ τοὔχαν στὸ προσκέφαλο, προσευχήθηκε μὲ δικά του λόγια, ποὔβγαιναν ἀπὸ μιὰ παιδικὴ ψυχὴ π' ἀντικρύζει τὸν θάνατο. Ὕστερα κοιμήθηκε. . .

. . .Ἦταν, λέει, τρικυμία. Κι' αὐτὸς σ' ἕνα μικρὸ καραβάκι, μὰ πολὺ μικρό, σὰν τὸ βαρκάκι τοῦ καραβιοῦ τους. Μόνος του στὸ ἀπέραντο πέλαγος κι' ἦταν νύχτα καὶ βογγοῦσε ἡ θάλασσα καὶ μάνιαζε ὁ ἀγέρας. Μὰ ξαφνικά, λέει, μέσα στὸ ἀπέραντο σκοτάδι, πέρα μακρυὰ ἕνα φῶς μικρό, χρυσὸ ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ, νὰ πληθαίνῃ καὶ κάποιος ξέθωρος ἦχος ξεχώριζε στὸν ρόχθο τῆς θάλασσας : ἦταν καμπάνες. . .

Ξύπνησε! Τραμαγμένος ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα. Γύρω σκοτάδι πίσσα. Μὰ ἐκεῖ μακρυά, κεῖνο τὸ φῶς ποὺ τρεμολάμπει νἆναι ψεύτικο, δημιούργημα της φαντασίας του; Ὄχι! Νὰ καὶ δεύτερο, καὶ τρίτο πολλὰ ἀντάμα φέγγουν, περπατοῦν πάνω σ' ἕνα μαῦρο ὄγκο, πιότερο σκοῦρο κι' ἀπ' τὴ νύχτα. Προχωροῦν. . . Τώρα ἀκοῦν καὶ μακρυνὰ ψαλσίματα καὶ φωνὲς καὶ κρότους σὰν ἀπὸ τουφέκια καὶ καμπάνες !

— Τὸ νησί μας, ἡ ἐκκλησία μας ἡ Παντάνασσα! φωνάζει ὁ Ἀναστάσης, κι' οἱ ἄλλοι βουβοὶ κοιτάζουν μ' ἀπλησταμάτια. Κι' οἱ φωνὲς ἀπ' τὸ καραβάκι ἑνώνονται μὲ τὰ ψαλσίματα τῆς ξηρᾶς σ' ἕνα ὕμνο πρὸς τὸ μεγαλεῖο Του.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...

Κι' ὅλοι εἶναι χαρούμενοι κι' ὅλων τὰ μάτια εἶναι δακρυσμένα. . .

Σίφουνας [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος: Τί γένους εἶναι τὸ ᾠόν;

Ὁ μαθητής: Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε ἀπὸ πρίν. Πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί πουλὶ θὰ βγάλῃ.

(Παλαιό) *Νυχτοτράγουδο*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22 Ἀπριλίου 1940

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! Μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο ποὺ θὰ λάβετε ὅταν ὁ Χριστός μας θὰ ἤχῃ πιὰ ἀναστηθεῖ, σᾶς εὔχομαι, ἀγαπητά μου παιδιά, νὰ γιορτάσετε τὸ Ἅγιο Πάσχα μὲ ὑγεία καὶ χαρά, καὶ σᾶς στέλνω τὸ φιλὶ τῆς χριστιανικῆς Ἀγάπης, ποὺ ἀπὸ μένα εἶναι μαζὶ καὶ μητρικό. Σᾶς εὐχοῦνται ἐπίσης ἡ κυρὰ-Μάρθα, ὁ κ. Φαίδων, ὁ Ἀνανίας, ὅλο μου τὸ σπιτικὸ κι' ὅλοι μου οἱ συνεργάτες. Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητά μου παιδιά.

Ὅταν θὰ διαβάζετε τὴ σημερινὴ «Πασχαλιάτικη» Ἐπιστολή του, ὁ κ. Φαίδων θὰ εἶναι στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ φύγῃ τὸ Πάσχα γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὶς παραστάσεις τοῦ «Ποπολάρου» του, ποὺ θὰ τὸν παίξῃ ἐκεῖ ὁ θίασος τῆς κυρίας Κατερίνας Ἀνδρεάδη τὴ Δευτέρα καὶ τὴν Τρίτη, ἀπόγευμα καὶ βράδυ. Ἔτσι θὰ ἔχῃ τὴ χαρὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ Διαπλασόπουλα τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ θὰ πᾶνε βέβαια καὶ στὸ θέατρο νὰ ἰδοῦν τὸ ἔργο του καὶ στὸ Πανεπιστήμιο νὰκούσουν τὴ διάλεξή του περὶ Καβάφη.

Διαβάτη, θὰ διαβάσῃ τὸ «Παραμύθι» σου μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῇ. Κι' ὁ κ. Φαίδων πολὺ εὐχαρίστως θὰ διάβαζε μερικὰ ἀπὸ τὸ πρωτόλειά σου, γιὰ νὰ σοῦ πῇ τὴν «τσεκουράτη ἀλήθεια». . . .Ἀλλὰ συλλογιέμαι : Θὰ μποροῦσε τάχα νὰ σοῦ τὴν πῇ ἀπὸ τώρα; Ὄχι, μοῦ φαίνεται. Θὰ σοβλεγε κ' αὐτὸς ὅπως ἐγώ : «Ἔχεις ταλέντο, ἐξακολούθησε νὰ γράφῃς, κι' ἀργότερα θὰ ἰδοῦμε ἂν τὸ ταλέντο σου εἶναι τέτοιο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ «ἐξελιχθῇ». Γράφε λοιπόν, στέλνε μου γιὰ τὴ Σελίδα, καὶ μετὰ ἕνα-δυὸ χρόνια στεῖλε καὶ στὸν κ. Φαίδωνα δ,τι θέλεις. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου. Ἂν πάλι ἐπιμένῃς νὰ στείλῃς ἀπὸ τώρα πρωτόλειά σου στὸν κ. Φαίδωνα, σοῦ εἶπα, πολὺ εὐχαρίστως θὰ τὰ διαβάσῃ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, *Χαραυγούλα*, πῶς θὰ εἶσαι μιὰ πιστὴ καὶ καλὴ Διαπλασοπούλα. Τὸ ἐξάγω ἀπ' αὐτὰ ποὺ λές στὸ πρῶτο σου ὡραῖο γράμμα. Σοῦ ἐνδιαφέρει τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγό. Ναί, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, καὶ νὰ προσπαθῇς νὰ προσηλυτίζῃς τὶς συμμαθήτριές σου. Οἱ Ἀσκήσεις ποὺ ἔκαμες δὲν θὰ πᾶνε βέβαια χαμένες, θὰ τὶς στείλῃς γιὰ τὸν ἐρχόμενο Διαγωνισμό.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Τρυποσάκκουλο*, μοῦ εἶπε πολλά. . . Καίρια ποὺ ἀποφάσισες γρήγορα νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνησή μου, ἀλλὰ δὲν ἀπορῶ ἀφοῦ ἡ μαμμὰ ἦταν Διαπλασοπούλα. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου.

Περαστικά, *Νεραντζούλα Φουντωτή*, ἂν καὶ τώρα πιὰ θὰ ἔγινες βέβαια καλὰ καὶ θὰ ξαναγύρισαν οἱ «καλὲς ἡμέρες» τοῦ σχολείου καὶ τῶν παιχνιδιῶν στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ γιατὶ λὲς νὰ μὴν περιμένω γράμμα σου ; Νομίζω πῶς μπορεῖς νὰ οἰκονομῇς καὶ τὶς «καλὲς ἡμέρες» λίγον καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς. . .

Εἶσα, *Πίστις-Πατρίς*, μὲ πόση συγκίνηση ἀναπέτασες τὴν ἐθνικὴ σημαία τὴν παραμονὴ τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς, καὶ γέλασα μὲ τὶς διάφορες «πρωταπριλιές» ποὺ κάνατε στὸ σχολεῖο. Ἐσὺ εἶπες στὴν καθηγήτρια τῶν Γαλλικῶν πῶς ἔφυγαν πόντοι ἀπὸ τὴν κάλτσα της κι' αὐτὴ τὸ ἐπίστεψε κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῇ. Νά, μιὰ «Πρωταπριλιὰ» καθόλου χοντρὴ κι' ἄπρεπη, σὰν μερικὲς ποὺ κάνουν μερικοὶ σὲ μεγαλύτερους...

Ὡραῖα ἀρχίζει, *Μικρὴ Πρωγκήπισσα*, τὴ δράση του ὁ καλός σας Σύλλογος «Αἰνος» : μ' ἕνα ξεσπάθωμα. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σένα κι' ὅλα τἄλλα μέλη. Στὴ νέα μου φίλη ἔστειλα τὰ φυλλάδια, κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ἡ ἴδια ἀφοῦ μὲ γνωρίζει ἀπὸ καιρό. Μοῦ ἔστειλες γράμμα μὲ λίγα λεπτὰ καὶ μὲ παραγγελία ποὺ δὲν ἔγινε ; Βαβαιότατα χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο.

Καὶ σένα, *Μεγάλη Ἑλλάς*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Κι' ἡ Κάκια τοῦ κ. Ξενοπούλου λυπήθηκε ποὺ δὲν σὲ εἶδε ὅταν ἦρθε στὰς Πάτρας : ἀτυχία δική της νὰ εἶσαι ἄρρωστη καὶ κλεισμένη στὸ σπίτι. Τώρα βέβαια θὰ εἶσαι καλὰ καὶ θὰ συμφιλιώθηκες πάλι μὲ τὸν ἀγαπητό σου Χειμώνα, ξεχνώντας τὰ κακὰ ποὺ σοῦ ἔκαμε, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι κι' ἀπών. . .Ἂν καὶ ἀργά, διορθώνω τὸ τυπογραφικὸ λάθος ποὺ σοῦ ἔγινε στὴ «Σοφία Σειράχ» τοῦ ὃν φύλλου (ΔΖ—2) ὅπου ἀντὶ «ντροπή», θέλει «τροπή». Καὶ διαβιβάζω τὶς εὐχαριστίες σου στὴ *Ροζελάντια* γιὰ τὰ καλὰ ποὺ μοῦ ἔγραφε γιὰ σένα, μὲ τὴν παρατήρησή σου πὼς «δὲν ἔχει λόγο νὰ προσέχῃ ἄλλους, ἀφοῦ, μὲ τὰ ὡραιότατα ποιήματά της καὶ τὴν ποικίλη δράση της, διακρίνεται ἀπὸ τώρα σὰν ἓν' ἀστέρι πρώτου μεγέθους στὸ διαπλασιακὸ στερέωμα».

Χαίρω πολύ, *Ρούσσε Κούνδουρε*, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο θερμὰ λόγια, κι' εὐχαριστῶ ἀκόμα τὸν καλό μας φίλο *Ἀλὲν Ἀριστεύειν* ποὺ σὲ «ἐπίεσε» νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση. Ναί, ἐλπίζω κι' ἐγὼ τὸ πρῶτο σου αὐτὸ γράμμα νὰ εἶναι «ὁ θεμέλιος λίθος τῆς μελλοντικῆς σου δράσης» καὶ περιμένω σύντομα τὸ δεύτερο μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ θὰ σὲ κάμῃ «τέλειο Διαπλασόπουλο».

Ναί, *Στέλλα Ζαχαρουδάκη*, ὅταν μοῦ ἔγραφες πρὸ ἑνὸς ἔτους, μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μᾶγαπᾷς καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐκράτησες τὸ πρῶτο—καὶ μοῦ τὸ λές τὸ σημερινό σου γράμμα, γαμᾶτο ἀγάπη—δὲν πειράζει καὶ τόσο ποὺ δὲν ἐκράτησες τὸ δεύτερο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σου κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Νάϊ Ντούζε, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Ναί, τὸ πρῶτο σου γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολύ, γιατὶ μοῦ ἔδειξε καὶ τὴν ἀγάπη σου σὲ μένα καὶ τὸν ἐνθουσιασμό σου γιὰ ὅλα τὰ καλά. Χαίρω ἀληθινὰ γιὰ τὴ γνωριμία σου καὶ σοῦ διαβιβάζω τὶς θερμὲς εὐχαριστίες τοῦ κ. Φ. γιὰ ὅσα τιμητικὰ γράφεις γι' αὐτόν. Περιμένω τώρα κι' ἄλλο σου γράμμα γιὰ νὰ μάθω καὶ τὰ «ὄνειρά» σου.

Στοιχειωμένε Κάβε, τὶς εὐχές μου πρῶτα πρῶτα γιὰ τὰ γενέθλιά σου. Ἔκλεισες τὰ δεκατρία καὶ μπῆκες στὰ δεκατέσσερα, πρόσεξε, τώρα πιὰ εἶσαι... μεγάλη. Καὶ στὸ σχολεῖο πρέπει νὰ πηγαίνῃς καλύτερα, καὶ στὴ ζωγραφική, καὶ σ' ὅλα. Ναί, στεῖλε μου μερικὰ σκίτσα σου, νὰ ἰδῶ τί κάνεις, κι' ἂν εἶναι καλά, βέβαια θὰ τὰ δημοσιεύσω. Ἔλα στὸ γραφεῖο μου, νὰ γνωρίσῃς καὶ τὸν κ. Φ., νὰ πάρῃς καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ χαριτωμένου ἀδελφούλη. Θὰ τὴ δημοσιεύσω στὴ σειρὰ «Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ», ἀλλὰ θὰ εἶναι θαμπὴ καὶ φοβᾶμαι πὼς δὲν θάβγαινε καλά.

Καλὴ ἡ πρωταπριλιά σου, *Μαγεμένο Δοξάρι*, ἀλλά, ἂν μοῦ τὴν ἔγραφες, δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἐπίστευα. Ἔπειτα, γιὰ νὰ ξέρῃς τί σκέπτουμαι γιὰ σένα, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ «ἐφεύρεση», μηχάνημα γιὰ νὰ διαβάζῃς τὴ σκέψη τοῦ ἄλλου. Ἐγὼ τὴ σκέψη μου τὴ λέω καθαρά, καὶ στὶς ἀπαντήσεις μου στὰ γράμματά σας, καὶ στὶς κρίσεις τῶν Διαγωνισμῶν καὶ στὴ βαθμολογία τῆς Σελίδας, καὶ παντοῦ. Ἔρεις λοιπὸν πολὺ καλὰ τί σκέπτουμαι, γιὰ σένα, ὅπως τὸ ξέρουν κι' ὅλα τἄλλα Διαπλασόπουλα ποὺ μοῦ γράφουν καὶ λαβαίνουν μέρος στὴν κίνηση. Εὐχαριστῶ ἀπὸ τώρα γιὰ τά. . . μέλλοντα ξεσπαθώματα.

Κάσσιε, τὸ ἀρχαιότερο κομμάτι σου εἶναι ἀπὸ 5 Μαρτίου κι' ἀναφέρεται στὶς ἀπορρίψεις τοῦ σημαρινοῦ. Τἄλλα, νεώτερα, ἂν τὰ ἔλαβα, θὰ περιμένουν τὴ σειρά τους, ποὺ πάντα—καὶ γιὰ ὅλους—ἄργαι ἕνα δυὸ μῆνες. Τὰ ἀγκρινόμενα εἶναι ἄλλο, αὐτὰ δημοσιεύουνται πιὸ γρήγορα, καὶ κομμιὰ φορὰ ἀμέσως, ὅταν π. χ. εἶναι ἐπίκαιρα. Ἄδικα λοιπὸν παραπονιέσαι γιὰ τὰ κομμάτια σου· τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ γράμματά σου. Ἐξαίρεση δὲν κάνω γιὰ κανένα, ἀπαντῶ στὰ γράμματα μὲ τὴ σειρὰ ποὺ τὰ λαβαίνω, καὶ μὲ πολλὰ ἢ μὲ λίγα λόγια ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου Ἐλπίζω πὼς θὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ μοῦ στέλνῃς μὲ καθ' ἐπιστροφὴν.

Σιδηρὲ Δούξ, δὲν ἀπάντησα στὸ γράμμα σου, γιατὶ περίμενα νὰ ἔλθῃ, ὅπως μοῦ ἔγραφες ὁ ἐξάδελφός σου. Ἄμα ἦλθε ὅμως, ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις εἶναι πιὰ παλιά. Ὅστε περιμένω νεώτερά σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς :

«Πάσχα Κυρίου Πάσχα», «Ἡ Γαλήνη», «Ἄλλοτε καὶ Τώρα», «Λουλούδια, λουλούδια», «Ἀναμνήσεις», «Στιγκουδεντιάσματα στὸ δειλινό» «Ἀπ' τὰ παλιά», «Χριστὸς Ἀνέστη», «Τὸ ἄρρωστο παιδάκι», «Elle avait pris ce pli», «Ψηλὰ βουνά», «Ἀνοιξιάτικο».

Ἀπορρίπτονται : «Εὐτυχία» τοῦ *Ρόδη Οὐράνη*. Ἐπηρεασμένο ἀπὸ ἄλλα διαβάσματα. Πληθώρα ἀπιθέτων ποὺ τὸ κάνει ἐξεζητημένο. Φιλοσοφίες πολὺ βαρειές γιὰ μιὰ σελίδα σὰν τὴν Σ.Σ.Σ. Εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ γράφει κανεὶς γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὶς ἀτομικές του ἀνάγκες ἀλλὰ τ' ἀφήνει μέσα στὸ συρτάρι του.—«Νύχτα ἀγρύπνιας» τοῦ *Ἀστρου Γλάρου*. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς παρασύρουν οἱ μοντέρνες αὐτὲς σχολὲς ποὺ γιὰ μόνο προσὸν ἔχουν πὼς εἶναι ἀκαταλαβίστικες. Ὁ *Α. Γ.* ἔχει κάποιο ταλέντο ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ ἄλλα κομμάτια ποὺ τοῦ δημοσιεύσαμε στὴ Σ.Σ.Σ. Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ παίρνει στραβὸ δρόμο καὶ γράφει πράγματα ἀκατανόητα καὶ καταστρέφει τὸ ταλέντο του. Τί θὰ πῇ : «Τὰ δένδρα τοῦ δρόμου στέκουν σὰ γαλάζια καὶ κρύα ἐνατένιση» ; Νομίζομε πὼς ἂν κολλήσουμε σ' ἕνα οὐσιαστικὸ ἕνα ἐπίθετο ὅλως διόλου ἀταίριαστο καὶ ἀκατάλληλο, κάνουμε ποίηση καὶ πα-

ρουσιάζουμε κάτι καινούργιο. Μὰ μὴν ξεχνᾶτε πῶς οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν : «Σοφὸν τὸ σαφές», καὶ αὐτὸ τὸ ρητό τους ἰσχύει καὶ τώρα ὅστερα ἀπὸ 2000 χρόνια, ἐνῶ οἱ ποιητάστροι ποὺ θυμάζει ὁ *Α.Γ.* καὶ μερικοὶ ἄλλοι, σὲ δέκα χρόνια θάχουν σβύσει ἐντελῶς. — «Στὴ θάλασσα» τοῦ *Κάσσιου*. Στὴν ἀρχὴ πολὺ ἀδύνατο, ἔχει μάλιστα καὶ μερικὲς ἀσυναρτησίες. Κατόπιν, ἐκεῖ ποὺ ἀποτείνεται στὴ θάλασσα, ἀρκετὰ καλό. Ἂς ξαναγράψῃ αὐτὸ τὸ δεύτερο μέρος χτενίζοντάς το λιγάκι, καὶ ἂς τὸ ξαναστείλῃ.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Προσκοπίνα, κ. (ΜΓ). Δάντης, ἁ. (ΠΜ).Γλόρια, κ.(ΧΚ). Βασίλισσα τῶν Ρόδων,κ (πρώην Κάτια), Τιτάν, ἁ. (ΣΣ). Χωριατόπουλο τῆς Κύθνου, ἁ. (ΓΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἱππότης τοῦ Ἰονίου, ἁ. Κίτρινη Ἀράχνη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Δάντην* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή· χαίρω πολὺ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ γίνῃς καὶ σὺ ἕνα καλὸ Διαπλασόπουλο σὰν τὸ *Ναυτάκι*·) *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* (τί νὰ γίνῃ, ἐς ἄλλοτε· τὸ ἄλλο ποὺ προτείνεις τὸ κάνω συχνότατα· καὶ στὰ τελευταῖα μάλιστα φυλλάδια σχεδὸν τακτικά·) *Αἴσε* τὰ ἔλαβα ὅλα· στὶς ἐρωτήσεις σου ναί·) *Σανθὴν Περαΐδαν* (ἔστειλα 3 τετράδια·) *Γέρον τοῦ Μωριᾶ* (μόνο στὸ γραφεῖο μου πουλιοῦνται φυλλάδια· τὰ διάφορα ἀστεῖα — ἢ καὶ μικρὰ σοβαρὰ — ἐπεκράτησε νὰ λέγουνται «ἀνέκδοτα», ἐπειδὴ τὰ πρῶτα ἦταν ἀπὸ τὴ ζωὴ μεγάλων ἀντρῶν, τὴν «ἐκδεδομένη»,τὴ γνωστή, ἐνῶ ἐκεῖνα ἦταν νέα, ἄγνωστα... ἀνέκδοτα) *Μικρὸν Ἀεροπόρον* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ· μὲ τὸ «ἐπιθυμεῖς νὰ γίνῃς συνεργάτης μου» ἔννοεῖς βέβαια στὴ Σελίδα Συνεργασίας· ὥστε περιμένω κομμάτι σου·) *Κικὴν Ἀποστολίδου* ('Οδηγὸν ἔστειλα·) *Γέρον Βούγαν* ('Οδηγὸν ἔστειλα·) *Στοιχειωμένο Καράβι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Τιτᾶνα* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή· χαίρω κι' εὐχαριστῶ πολύ·) *Οὐώβερλεῦ* (τὄχα φυλάξει· δημοσιεύεται στὸ ἀρχόμενο·) *Γαρδένιαν* (σύμφωνες· καμμιὰ φορά, ἀπὸ πολλὴ ἐργασία στὸ τυπογραφεῖο, τὸ φυλλάδιο τυπώνεται μιὰ ἡμέρα ἀργότερα, καὶ τότε τὰ λαβαίνετε, ἀντὶ τὴν Κυριακή, τὴ Δευτέρα· ἔστειλα 2 τετράδια·) *Ἱππότην τοῦ Ἰονίου* (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα· περιμένω κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου ἅμα γίνῃς ἐντελῶς καλά·) *Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας*, *Βασίλισσαν Νεφερτίτι* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23* Ἀπριλίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου.

257. Δεξίγριφος

Σ' ἕνα μικρὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου
Μιὰ νότα βάλε γιὰ κεφάλι,
Τόνομα κάποιου θὰ προβάλῃ
Τραγικοῦ ἄνακτος ἀρχαίου.

Σίφουνας

258. Μεταγραμματισμὸς

Παλιὸ ρωμαϊκό,
Ὄνομα δοξασμένο
Τὸ μεσιανό του ἀλλάζει
Κι' ἕνα θρησκευτικὸ
Καὶ καθιερωμένο
Μυστήριο παρουσιάζει..

Ἠλιοβασίλεμα

259. Διπλὸς Ἀναγραμματισμὸς

Κάποια τῆς Ἑλλάδος λίμνη
Ξάφνου τὰ νερὰ ταράζει
Καὶ δυὸ λέξεις παρουσιάζει :
Πρῶτα, ἐκεῖνο ποὺ μᾶς δείχνει
Καὶ τὸν ἄσχημον ὡραῖο·
Κι' ἔπειτα τοῦ σώματός μας
Μέρος, ποὺ ὅσο μένει ἀκμαῖο,
Βέβαια δὲν. . . καμπουριάζει.

Σίφουνας

260. Αἴνιγμα

Ὅταν τρέχεις δὲ μὲ βλέπεις,
Θὰ μὲ ἰδῇς ἂν σταθῇς.
Ὅταν στέκεσαι μὲ χάνεις
Θὰ μὲ βρῇς ἂν περπατῇς.

(Παλαιὸν) Μένα-Λίζα

261. Μέγα Δικτυωτὸν

* * * * * * * * *=Χώρα τῆς Ἰταλίας.
* * * * * *
* * * * * * * * *=Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
* * * * * *
* * * * * * * * *=Δύο λέξεις, ἀρχιερεὺς τῶν
* * * * * * Ἑβραίων καὶ πλοῖον.
* * * * * * * * *=Πόλις τῆς Ἀλβανίας.
* * * * * *
* * * * * * * * *=Δύο λέξεις, ἀρχαία θεότης καὶ λαὸς ἀσιατικός. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σίφουνας

262. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ *διδάσκαλος* :—Τί εἶναι ὁ. . . . . ;
Ὁ *μαθητής* :—Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.
Ὁ *διδάσκαλος* :—Μπά! Καὶ πῶς κάνουν τὰ τρία γένη ;
Ὁ *μαθητής* :—Ὁ. . . ἡ. . . τὸ . . .
Ὁ *διδάσκαλος* :—Τί λές, παιδί μου ; Τὸ ὁρσενικὸ εἶναι αὐτοκράτωρ, τὸ θηλυκὸ χώρα τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ οὐδέτερο ἱστορικὴ μονή.

Μένα-Λίζα

263. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτο γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης :

1, Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης· 2, Ἐθνικὸν σύμβολον· 3, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· 4, Σημεῖον τῆς σφαίρας· 5, Μόριον ὑγροῦ.

Τσιριγώτικο Διαβολάκι

264. Φωνηεντόλιπον

μς · μ · *** · πλζ

Ἠλιοβασίλεμα

265. Γρῖφος

χιρ
χιρ ΣΥ χιρ ὑιὲ
χιρ χιρ
χιρ

Ἠλιοβασίλεμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 7

68. Ἰταλία (ἦτα, λεῖα). — 69. Σιὼν (σύ, ὧν),—70. Σκύρος-Σύρος-Κύρος. — 71. Κράτος-ἄρκτος.—72

```
N   M   N
 O A O
  P P I
   MΓP
ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ
   XPN
   I I Δ
   T T I
   Σ A A
```

78 78. Τὰ πτερωτὰ εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Σ: Ἀμβροσία, ΓΑμοΣ, βλΑΣτός ἈΛΣΑτία, ὅΣτρΑκον ΣημαΐΑ —79. Ἐνδύω— ἓν=*δύο* +(Νίκαια — Κέα =) *νῖ*+(Σιὼν-ὄν =) *σῖ*+("Οσιρις-Ἴρις=) *δς*= ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.—80.Ἀλ-μα, Κί-να, Νο-ῦς, Ὀσμὴ=ΑΛΚΙΝΟΟΣ.—81. ΘΡΑΚΗ (Θωμᾶς, Ἀρκτοῦρος, ΠρΑξιτέλης, ἈναΚρέων, ἀρετΗ).—82. *Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω* (μῖ δ' εἰς ἄγε, ο μὲ τρι, τος εἰς ἦτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 254]

Χανδάκου,...χανδακώθηκες !;!—*Μπελβεντέρε*, κάτι μοῦ χρωστᾶς ! (ὄχι... καρπαζιά !..). ΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 255]

Κυριανόπουλο, καλῶς ἤλθατε στὸ γειτονιά μας. Ἔνωρίς ὅμως τὸ θυμήθηκα, ἔ ; *Γαρδένια*

[Μ' — 256]

Ἀρχιζιζάνιο,μάχαιρα ἔδωσες,μάχαιρα... ἁρπαξες. Ψυχρολουσία ! !

Στοιχειωμένο Γεφύρι
Πρόεδρος Ἀσυλλήπτων Σκιῶν

[Μ' — 257]

Ἀπόλλων τοῦ *Μπελβεντέρε*, ἀκοῦς τὰ κόκκαλα τοῦ Βέρντι νὰ τρίζουν ὅταν τραγουδῆς (! !) Τραδιάτα ;—*Αἰγαιοπελαγίτη*, ἂν μᾶς σέρβιρες τὸν Ἰούλιο τὴν [Μ'—219] θ' ἀνεκηρύσσεσο ἐθνικὸς εὐεργέτης «δι' ἀνάξοδον παραγωγὴν πάγου» ! Συλλυπητήρια γιὰ γκάφφα κι'... ἀνυπαρξία ἀδελφούλας Βικτώριας !— *Ἀέντοτάϊν* ἐξηφανίσθης; ; *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*

[Μ' — 258]

Διαγωνισμός : Στείλατε ἕνα «Δημοτικὸ τραγούδι (μὲ κριτικὲς σημειώσεις)». Βραβεῖα : Ἐκλεκτὰ βιβλία. Προθεσμία δίμηνος. Ὁδραχμος συμμετοχή. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους-ες. Δ)σις : Τάσον Καρτάλον, Πύργον. *Δάντης, Ναυτάκι*

[Μ' — 259]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα-ες ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια. Δ)σις [Μ'—117].

Νεφέλη, Σανθὴ Θιακοπούλα
Ἀργυρᾶ Πανσέληνος

[Μ' — 260]

Παρακαλοῦμεν ὅσους στείλαμε Μ. Μυστικά ν' ἀνταποδώσουν.

Νεφέλη, Σανθὴ Θιακοπούλα

[Μ' — 261]

Αττὰ Ἰράμ, Μπούλυ, θέλετε ν' ἀνταλλάξουμε τετραδιάκι ; Στεῖλτε πρῶτες [Μ—117]. *Νεφέλη*

[Μ' — 262]

Ψίτ !!! Ὅπως πάντα, θὰ μοῦ δώσετε τὴν *ἴδια χαρά*, στέλνοντάς μου, ἀπὸ μιὰ *καρτούλα* σας...; Θὰ περιμένω. Δ)σις: [Μ—175]. ΚΑΣΣΙΟΣ

[Μ' — 263]

Προκηρύσσω δίμηνον τρίδραχμον διαγωνισμόν : Φιλολογικὸν Ἐλεύθερον. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Περιμένω ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΝ. Δ/σις [Μ—250]. ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΔΟΥΞ

[Μ' — 264]

Εὔθυμη *Συντροφιά*, εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ὡραῖο ἔπαινο.—*Ναυτάκι*, ποιὰ ἡ διεύθυνσή σου ; *Λευκὴ Καμέλια*

[Μ' — 265]

ΣΥΛΛΟΓΟΙ, *προσοχή*. Ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν. . . Ποιὸς θέλει; Περιμένω. *Τσάρος*

[Μ' — 266]

Πιπίνα, καλῶς ἤλθες στὸ διαπλασόκοσμο. Μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ δεχθοῦμε ἀπὸ ἕνα τετραδιάκι σου. Στεῖλτέ τα ὅλα στὴ *διεύθυνσι τῆς Βασίλισσας τῶν Λουλουδιῶν* (Μ'—78).

Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν, Κυπριώτικο Μενεξεδάκι, Ἑλληνοπούλα Κύπρου.

[Μ' — 267]

Σεμνὴ Διαπλασοπούλα, εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀλληλογραφία σου. Γράψε πρώτη. Ἡ Δ)σίς μου : Κύριον Κυριάκον Χατζηκουμή, ὁδὸς Ἀποστολίδου ἀρ. 10, Λάρνακα Κύπρου, διά :

Ἑλληνοπούλαν τῆς Κύπρου

Τύποις Σεργιάδου